

عنوان مقاله:

بینامتنیت در رمان سالهای ابری

محل انتشار:

چهارمین همایش بین المللی زبان و ادبیات فارسی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

رضا برزویی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد سنندج، دانشگاه آزاد اسلامی، سنندج، ایران

فروزان بهرام زاده - دانشجوی دکتری، گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد سنندج، دانشگاه آزاد اسلامی، سنندج، ایران.

خلاصه مقاله:

بینامتنیت یکی از نظریه های ادبی است که معتقد است هر متنی به صورت تفکیک ناپذیری با متنهای دیگر از لحاظ مضمون و محتوا یا ساختار تداخل پیدا میکند. از نگاه بینامتنیت، متون ادبی، یکباره آفریده نمی شوند و در آفرینش یک متن تازه، همواره دیگر متنها نیز دخالت دارند و به نوعی شریک هستند. بنابراین، براساس این نظریه، هر متنی ناگزیر از ارتباط با متون قبلی است. رمان «سالهای ابری» اثر علی اشرف درویشیان یکی از متن های ادبی است که اعتقاد نگارندگان بر آن است؛ این متن، علیرغم اینکه زندگینامه خودنوشت درویشیان است؛ اما با متن های پیش از خود، پیوند دارد. پژوهش حاضر با تکیه بر نظریه بینامتنیت و با رویکردی توصیفی-تحلیلی مؤلفه های بینامتنی رمان سالهای ابری درویشیان را بررسی کرده و میزان بینامتنی این اثر را نسبت به دیگر آثار پیش از خود نشان داده است. دستاورد پژوهش بیانگر آن است که علی اشرف درویشیان در نگارش رمان سالهای ابری از تأثیرگذاری برجسته رمان پابرهنه ها اثر زاهاریا استانکو به دور نمانده است. افزون براین، باید اشاره کرد که مهمترین جنبه بینامتنی رمان سالهای ابری با این داستان از نظر محتواست. رمان سالهای ابری نیز مانند رمان پابرهنه ها به طبقات فرودست جامعه پرداخته است.

کلمات کلیدی:

بینامتنیت، داستان، علی اشرف درویشیان، سالهای ابری.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1167459>

